

Siska Péter

Hullám

*Megsemmisülés:
egy pohár víz a terítetlen asztalon.
A tengerre gondolsz.
Mozdulatlanul, felfüggesztve
az időben, a hullám
fölötted
örökké tornyosul,
sohasem omlik össze –*

*ki térképezheti fel
a tájat, ami örökké változik,
ki illesztheti össze újra
egy ledőlt bálvány
darabjait?
És ki emelheti föl azt,
ami könnyűnek
ítéltetett?*

Köztes terek

*Ahogy a bak,
melyet Azázelnek küldtek
a pusztába, elindulsz,
magad sem tudod,
merre:*

*valahol
egy tűhegyre szúrt
bogár kaszál apró lábaival
az aranyló, eleven
fényben,*

*valahol
egy kisfiú csöndre inti
a háborgó eget,
valahol madárdal szól
éjjel –*

Eszkaton

I.

*Vársz. Már sehová sem vezet
a kórházi folyosó,
marja a torkod valami
kimondhatatlan,
mert ideje van annak, ami jó:*

*a nyárnak, a lobogó, szőke
éjszakáknak,
a test
nyugalmának –*

*szökne már a lélek. Ülsz
és vársz tovább,
hiszed, akár a régiek
hitték a fákból és kövekben
alvó isteneket,*

*hogy végül
minden vértenger megalvad,
a nyomorúság és a fájdalom nedveit
felszívja az ég,
hogy a valóságot végül feloldja
a béke,*

*konokul ismételted magadban:
mert ideje van annak, ami jó,*

*ismételgetik veled halottaid is
bölcse mosolyogva,
ők már tudják
az éhes kezek érintését,
a kisült szemek szégyenét
és a gyarló szívek
irgalmát –*

II.

*Most erősnek kell lennie, mondja
az ügyeletes nővér.
A vállamra teszi a kezét.
Nagyon erősnek.*

*Azért boldog ünnepeket
kívánok, teszi hozzá.*

*A műanyag zsák, melybe
a ruháit tették,
egyre
nehezebb.*

III.

*Üres a parkoló.
Hajnalodik. Csönd van,
mély és egész:
egy félbehagyott Teremtés
csöndje.*

Trianon- emlékmű – bronz, süttői mészkő; Hajdúszoboszló, 2020